

ПЕЙО ЯВОРОВ
КАТО ЗВЕЗДИЦА СВЕТЛА

chitanka.info

Като звездица светла във нощний мрак, внезапно научила към таен, отгдето да погледне през облаци застлали небото необятно и пак се скрий безследно в тъмите непрогледни — яви се ти пред мене в нощта на самотата за миг едничек само и — радостен — догдето взор пълен с благодарност да дигна към небето, изгубих те! — изчезна и скри се сред тълпата.

Звездицата пробужда в гърдите на моряка надеждата последна да наиде бреговете, кога, изгубил пътя, безспир го тласкат в мрака, към страшната незнайност, вълните, ветровете; но тя угасне бърже; по-гъсти тъмнините обграждат го тогава, а волята изчезва, че сетнята надежда се губи и залезва и той отчаен хвърля веслата сред вълните...

Тъма беззрачна, черна бе в мен и окол мене; сърцето ми бе в рани, душата ми — в тревога, под острий клюн на страшно, мъчително съмнение; в мощта на светлината — бе правдивостта на бога:

че нивга още радост не беше ме съгряла и нигде окол мен я не срещаше окото... Но, божже мой, кога е в таз юдол на теглото — на таз земя-пустиня, лъча от щасте гряла?...

Тогаз те срещнах ази: ти, пътьом, си ръката на клетника подаде. В усмивката ти драга и в погледа ти ясен, по-светъл от зората, познах душа спокойна, душа невинна, блага; а тез гърди болнави и таз душа унила жадуваха утеха, жадуваха почивка, те искаха прегръдки, те чакаха усмивка

и помощ, и подкрепа, че нямаха веч сила.

*Все пак, звездице моя, изгубих те тогава, —
небото беше бурно и облак те обгърна.
Изчезна ти. Аз лудо, — в безумие, в забрава —
след теб ръце простирах — дано да те повърна.
А то едвам що беше, тъй хубава, зората
и мене луч дарила... По-гъсти тъмнините
тогаз ми се видяха; станаха нощ и дните,
трепереха ръцете... но стисках аз веслата!*

*И, в нощ една безсънна, чух някъде у мене
откликна се гласът ти на моя зов отчаен;
аз сетих, превъзможнат от трепет и вълнение
гърдите ми да пари дъхът ти тих, потаен.
И ей съзрях тогава през облаци небото,
от луч неземан беше надмощний мрак оборен —
в сърцето си въздигнах олтар неръкотворен,
на тоз олтар ти стана кумирът, божеството.*

*Аз земното изгубих — спечелих небесата.
И днес — отшелник бледен от радостите леки
на ленната почивка — безстрашен в тъмнината,
вървя напред в живота: най-стръмните пътеки
на тоя свят за мен са желани и приятни —
че ти си в мен! А с теб ли ие ще съм неуморен?
Владичице безплътна! На твоя глас покорен,
с теб жреецът ти се носи в простори необятни...*

Издание:

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.